

WAT ER GEBEURT NA HET BENEFIETGALA

VONKEN EN VUUR

#Like
Me

Stien Matthys

Lannoo

www.lannoo.com
www.ketnetvoorouders.be
www.vrtmax.be
www.fabricmagic.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv / VRT/ Fabric Magic, 2025
ISBN 978 90 209 3155 6
D/2025/45/126
NUR 283

Tekst: Stien Matthys
Concept: FABRIC MAGIC
Vormgeving cover: Studio Lannoo
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1 JULI

Zomer-... eh nee... herfstvakantie?

De zomervakantie begon de afgelopen jaren elke keer met veel zon en vrolijkheid, maar nu is het al een hele week aan het regenen en Raoul vindt het maar niks.

Hij trekt de capuchon van zijn regenjas wat steviger om zijn hoofd en versnelt zijn pas. Hij is al laat, maar dat is zijn eigen schuld, weet hij. Hij heeft zijn vader nog geholpen met het uitladen van de boodschappen en stond op het punt te vertrekken toen Zoë, zijn kleine zusje, hem met smekende ogen vroeg of hij nog even wilde helpen met het klaarmaken van haar rugzak. Morgen vertrekt ze op kamp met de jeugdbeweging en hij kreeg het niet over zijn hart haar de rugzak alleen te laten inpakken.

Raoul is blij dat Zoë mee wil op kamp. Soms vindt hij het thuis moeilijk om zijn zusje wat verloren te zien lopen. Hun vader is nog altijd niet zo vrolijk en slaapt heel veel, ook tijdens de dag, wat de sfeer in huis af en toe moeilijk maakt.

Raoul weet wel dat hun vader zijn uiterste best doet, en toch voelt hij zich erg verantwoordelijk voor zijn zusje.

Maar nu is hij dus laat en hij versnelt zijn pas.

In de verte ziet hij de lichten van de Izzy Dizzy, waar hij met Oscar heeft afgesproken. Ze hebben elkaar gisteren niet gezien, omdat Oscar aan zijn vakantiejob in de garage is begonnen, en het voelt nu al als een eeuwigheid aan, zo ver-zot is hij op zijn liefde, zo blij is hij dat Oscar en hij al een hele tijd niet meer stiekem hoeven af te spreken.

Op slag maakt de gedachte aan Oscar zien hem weer vrolijk. Wat is er nu zo erg aan wat regen, als hij zo meteen Oscar terug zal zien?

Enkele meters voor hij het lunapark bereikt, begint het te hagelen, en Raoul slaakt een verraste gil onder zijn capuchon, waarna hij een laatste sprintje trekt, het lunapark binnenrent en de deur opgelucht achter zich laat dichtvallen.

‘Raoul!’

Vanaf de muur met flipperkasten zwaait Lio enthousiast naar hem.

‘Ben je in de zee gaan zwemmen?’ vraagt ze lachend wanneer Raoul, nat van de regen, bij haar komt staan.

‘Lach maar’, grijnst Raoul, waarna hij zijn regenjas uit-trekt en hem in de richting van Lio begint uit te schudden.

De regendruppels spatten in het rond en Lio springt giechelend achteruit.

‘Hé Raoul, je hoeft het hele lunapark niet kletsnat te maken! Ik ben degene die dat moet opkuisen straks!’ smaalt Sem, die zich bij hen voegt aan de flipperkast.

Raoul lacht opnieuw, groet Sem, en vraagt waar Oscar is.

‘Die is nog aan het werk waarschijnlijk’, antwoordt Sem schouderophalend, ondertussen snel achteromkijkend om te zien of Idriss hem niet te veel in de gaten houdt. Die vindt de aanwezigheid van Sem z’n vrienden niet erg, zolang Sem maar niet wordt afgeleid. En omdat Lio al sinds de eerste dag van de vakantie in de Izzy Dizzy rondhangt, is Sem de godganse tijd afgeleid.

*

Sem vindt het superleuk om verliefd te zijn en Lio zijn vriendin te mogen noemen, maar hij merkt ook dat hij er vaak zijn gedachten niet bij kan houden wanneer Lio in de Izzy Dizzy rondhangt. Hij wil graag meer tijd met haar doorbrengen, maar durft haar niet goed te zeggen dat dat in het lunapark niet altijd even simpel is.

Idriss riep hem gisteren nog op het matje, dus is Sem wat voorzichtiger geworden. Maar hij kan zijn vrienden toch onmogelijk negeren wanneer ze in het lunapark zijn?

Het zal makkelijker worden als de zon weer schijnt, dan blijven de meeste mensen buiten, op het strand en op de dijk. Pas tegen valavond zullen er dan meer mensen naar de Izzy Dizzy afzakken, maar dan zit Sem z’n werktijd er meestal al op.

Deze week werkt Sem uitzonderlijk af en toe ook ’s avonds, op vraag van Idriss, omdat het zo druk is.

Sem kijkt naar buiten, naar de mensen die de regen en de hagel op de dijk trotseren, en vindt het saai dat het, door het slechte weer, nu al donker lijkt te worden buiten, terwijl de avond nog maar net begonnen is.

Iedereen snakt naar zon, naar een echt juligevoel. Het is

nu al vijf dagen aan het regenen en alle vrienden verlangen naar het echte zomer gevoel aan de kust.

In de laatste weken op school, tijdens de examens, scheen er een stralende zon, en nu lijkt het wel herfst tijdens de eerste week van de zomervakantie.

Bovendien vindt Sem dat Idriss er opmerkelijk humeurig bij loopt, hoewel het door het slechte weer al elke dag druk is geweest in het lunapark, en hij weet niet goed waar dat slechte humeur vandaan komt.

‘Ik mag hier niet te lang blijven hangen’, zegt Sem verontschuldigd. ‘Idriss houdt me in de gaten.’

‘Je mag toch wel met je liefje praten?’ vraagt Lio, terwijl ze poeslief met haar ogen knippert en Sem doet glimlachen.

‘Ja, maar niet de hele dag door’, antwoordt hij blozend.

Daar komt Idriss al aan.

‘Sem!’

Gehaast holt Sem terug naar de andere kant van het lunapark, zonder nog iets tegen Lio te zeggen, die hem met een pruillip nakijkt.

*

Raoul heeft zich ondertussen volledig uit zijn kletsnatte regenkleedij gewurmd, die wel mooi en hip is, maar verre van praktisch, en zuchtend gaat hij naast Lio op de kruk zitten.

Pas dan merkt hij ook Vic op, die aan de andere kant van de flipperkast tegen de muur geleund staat. Vic opent zijn mond om Raoul te begroeten, maar Lio begint driftig voor Raouls ogen te zwaaien.

‘Ra-ou-ou-l, halloo-oo... Ik heb nu al drie keer je naam gezegd!’ giechelt ze. ‘Waar zit je met je gedachten?’

‘Ik vind het gewoon vreemd dat Oscar hier nog niet is, zucht Raoul, terwijl hij met een frons op zijn gezicht naar zijn telefoon kijkt. Oscar heeft zelf het uur voorgesteld, maar is nergens te bespeuren. ‘En ik word zo on-voor-stel-baar humeurig van die regen. Het is zomervakantie, zeg. Ik wil zon!’

Hij gooit teatraal zijn armen in de lucht, alsof hij tot de een of andere zonnegod aan het bidden is, en Lio schatert het uit, wat Raoul een beetje laat ontdooien. Het mag dan wel grijs en saai weer zijn, hij zit hier toch maar weer eens met zijn vrienden én ziet zo meteen zijn liefje. Zo erg is die regen dan toch niet.

‘Vanaf morgen is er zo...’ begint Vic, maar zijn stem gaat verloren in de enthousiaste kreten van Raoul, die Oscar de Izzy Dizzy ziet binnenkomen.

‘Ein-de-lijk!’ roept Raoul uit, terwijl hij Oscar omhelst.

‘Zo laat ben ik toch niet?’ vraagt die verbaasd.

‘Nee, hoor, ik ben gewoon zo blij je te zien! Hoe was je dag? Hard gewerkt? Was het leuk? Kun je tegen die regen? Heb je goed geslapen vannacht? Heb je aan mij gedacht?’

‘Ho, ho, rustig, liefje’, lacht Oscar, en hij duwt Raoul voorzichtig wat van zich af. ‘Laat me me even van die natte jas verlossen.’

Pas dan merkt Raoul op dat hij Oscar zo stevig heeft omhelsd, zonder te beseffen dat die doorweekt van de regen de Izzy Dizzy is binnengekomen. Hij rolt met zijn ogen als hij ziet hoe nat zijn gloednieuwe gele truitje eruitziet.

‘Het is maar water’, grijnst Oscar, die ziet hoe beteuterd Raoul ineens kijkt. ‘Moet ik blazen?’

Oscar buigt voorover en blaast overdreven over Raouls truitje, wat hen allemaal doet lachen.

Heel even trekt Raoul een pruillip, maar hij straalt zodra Oscar hem lief een kus op de mond geeft.

*

Aan de andere kant van het lunapark slaat Sem zijn vrienden gade vanaf de kassa, waar hij stilaan kan afsluiten omdat het einde van zijn werkdag erop zit. Hij is blij met zijn studentenjob, en hoewel Idriss al eens moeilijk kan doen over de aanwezigheid van zijn vrienden, weet Sem dat Idriss zijn werk waardeert.

En nu hij zijn vrienden daar zo vrolijk ziet, vindt hij de dag helemaal leuk, ondanks de regen en het grijze weer.

Hij sluit zijn kassa af, legt alles klaar zodat Idriss het kan overnemen, en loopt naar achter, waar hij tegen zijn locker geleund een moment twijfelend naar zijn telefoon staart.

Zou hij?

Hij heeft nu al een week niks van Mia gehoord en hoewel hij weet dat ze zich nu helemaal focust op Manu, en op de verrassende band die ze met hem heeft, vindt hij het toch jammer dat ze er niet bij is. Niet dat ze zo graag bij het groepje in de Izzy Dizzy zou hangen, maar Sem zou het wel fijn vinden af en toe ook eens iets met Mia te doen. Misschien kan hij haar overtuigen dit weekend een dagje naar de surfclub af te zakken?

Aarzelend begint hij te typen, maar verder dan

Hoi Mia!

komt hij niet.

Hoe moet hij omschrijven dat hij zin heeft om nog eens met haar af te spreken, zonder haar het gevoel te geven dat dat een verplichting is?

Bovendien wil hij Lio niet het gevoel geven dat hij bij een ander meisje wil zijn. Hij vindt het gewoon jammer dat hij Mia zo weinig ziet.

Hij verwijdert de woorden, fronst zijn wenkbrauwen, bijt op zijn onderlip en begint uiteindelijk opnieuw.

Hoi Mia! Zien we elkaar dit weekend eens?

Daarna drukt hij op ‘verzenden’, maar meteen heeft hij spijt. Is zijn berichtje niet te kort? Te verwijtend? Zal Mia het helemaal anders lezen dan hoe hij het bedoelt? Hij wil haar gewoon nog eens zien, hij wil niet dat ze zijn berichtje interpreteert als een verwijt.

Hij trekt zijn neus op, snuift luidruchtig en schudt zijn hoofd.

Mia moet zelf beslissen of ze zin heeft om haar vrienden te zien deze zomer. Waarschijnlijk spreekt ze wel af met Louise en Jules. Misschien heeft ze helemaal geen behoefte aan andere mensen dan die twee.

Misschien heeft ze zelfs helemaal geen zin om hem te zien...

Sem probeert die vervelende gedachte van zich af te zetten, grist zijn jas van de kapstok en loopt terug het lunapark in, waar hij Oscar en Raoul op de Super Bikes ziet zitten.

Op slag is hij Mia vergeten. Het beeld van de twee jongens, die als gekken op de Super Bikes aan het racen zijn, is genoeg om hem weer vrolijk te maken.

Hij gaat bij Lio staan, die tegen de machine leunt waar Raoul gillend op zijn Super Bike zit, en neemt haar hand in de zijne. Lachend kijkt ze naar hem op en hij voelt een warme tinteling door zijn lichaam trekken.

‘Ik win dit sowieso!’ brult Oscar vrolijk, waarop Raoul zich nog enthousiaster in het spel gooit om het tegendeel te bewijzen.

Sem gaat tussen de twee Bikes in staan en begint Oscar en Raoul als een trainer aan te moedigen, wat het duo nog competitiever en vrolijker maakt.

Na enkele minuten gooit Oscar ineens zijn armen in de lucht, klaar om de overwinning te claimen, maar ziet dan tot zijn grote verbazing de score van Raoul pijlsnel omhooggaan. Hij probeert Raoul nog in te halen, maar slaat uiteindelijk zijn handen voor zijn mond en zet grote ogen op wanneer het scherm bij Raoul fel oplicht en met veel vuurwerk de overwinning aangeeft.

Raoul begint luid lachend te juichen, ondersteund door applaus van Lio en Vic.

‘Ja, Oscar, kleine afgang toch’, grinnikt Sem, terwijl hij troostend op Oscars rug klopt, die hem een zachte mep tegen zijn schouder verkoopt.

‘Ik verlies al eens graag van mijn allerliefste liefje’, zegt Oscar glimlachend, waarop Raoul theatraal met zijn ogen knippert en zich over Sem heen naar Oscar toe buigt om hem een kus te geven.

‘Ho, ho, ho!’ gilt Sem, die zich vliegensvlug tussen het tweetal wegtrekt en zich uit de voeten maakt.

Lachend geeft Oscar Raoul een kus, waarop Sem hetzelfde bij Lio doet en Vic er wat ongemakkelijk bij staat.

Net wanneer Vic het gekus wil onderbreken door voor te stellen naar een ander spel te verhuizen, slaakt Raoul een gil omdat zijn telefoon in het borstzakje van zijn hemd begint te trillen.

‘Slecht geweten?’ knipoogt Sem, wat hem een vragende blik van Raoul oplevert. ‘Wel, als je zo schrikt van iets, dan wordt er gezegd dat je een slecht geweten hebt, dat je op je hoede bent... Ach, laat ook maar...’

Sem ziet dat Raoul helemaal niet aan het luisteren is, dat hij naar het scherm van zijn vibrerende telefoon kijkt en dat de lach op zijn gezicht verdwenen is.

‘Mijn vader’, zegt Raoul. ‘Sorry, ik moet even...’

Ongemakkelijk glijdt hij van de Super Bike af, steekt verontschuldigend zijn hand op en loopt weg met de telefoon tegen zijn oor.

‘Waarom doet hij ineens zo raar?’ vraagt Lio, maar Oscar kijkt Raoul alleen maar na, zonder Lio antwoord te geven, waardoor Lio naar Sem kijkt, in de hoop dat die haar kan antwoorden.

Maar Sem weet duidelijk ook niet wat er aan de hand is en kijkt kort naar Raoul, die ondertussen bij de deur is gaan staan, weg van zijn vrienden, en in zijn telefoon staat te fluisteren.

Vic steekt zijn hand op en wil iets zeggen, maar Lio roept al enthousiast dat ze nu eindelijk eens Oscars highscore wil breken bij het Pacman-toestel.

*

Lio trekt Oscar aan zijn arm mee, terwijl Sem hem wat verontschuldiging toelacht, en Vic achter hen aan drementelt.

‘Aan de kant!’ roept Lio overdreven luid tegen twee jongetjes die tegen het Pacman-toestel geleund staan. Het zijn duidelijk broertjes. Ze staan te praten en zijn helemaal niet met het spel bezig, maar een van hen blijft ostentatief op de kruk voor het toestel zitten, hoewel Lio en de vrienden Pacman willen spelen.

‘Wat is het codewoord?’ vraagt het jongetje met gekruiste armen en een ietwat arrogante blik. Hij is hooguit zes jaar, maar ziet er heel zelfverzekerd uit.

Verbaasd kijkt Lio de jongen aan, terwijl Oscar en Sem achter haar hun lach proberen in te houden.

‘Codewoord?’ vraagt Lio met gefronste wenkbrauwen.

De jongen knikt, maar verroert geen vin, terwijl zijn broertje naast hem wat ongemakkelijk van de ene voet op de andere wipt, en Oscar en Sem nauwlettend in de gaten houdt.

‘Kom, kleintje, aan de kant’, zegt Lio. ‘De grote mensen willen spelen.’

‘Jullie zijn geen grote mensen’, reageert het jongetje en hij steekt zijn kin in de lucht. ‘Jullie zijn tieners.’

Geërgerd rolt Lio met haar ogen.

‘Oké dan. De tieners willen spelen. *Move it.*’

Opnieuw schudt het jongetje zijn hoofd.

‘Codewoord?’

‘Aaaargh!’ gilt Lio. Ze staat op het punt het jongetje aan de kant te duwen, maar ondanks zijn arrogante blik is het nog

steeds een amper zesjarig kind, en ze wil dit niet verkeerd aanpakken.

Ook Raoul is terug bij het groepje komen staan en kijkt vragend naar Oscar, die zijn schouders ophaalt en grinnikt.

‘Waar zijn jullie ouders?’ vraagt Lio, in een poging rustig te blijven. Ze heeft zoveel zin het jongetje bij zijn schouders beet te nemen en hem van de kruk te halen, maar ze houdt zich wijselijk in.

Het broertje zet nu eindelijk een stap dichterbij.

‘Die zijn thuis’, zegt het kind voorzichtig.

‘Huh? En jullie zijn hier alleen?’ vraagt Raoul verbaasd.

Beide kinderen knikken.

‘We wonen hier wat verderop’, zegt het jongetje op de kruk.

‘Maar het is toch al laat voor jullie om zo alleen op straat te hangen’, reageert Raoul. ‘Komen jullie ouders jullie halen?’

‘We hangen niet op straat’, zegt het kleinste jongetje met een frons op zijn gezichtje. ‘We zijn gewoon hier. En we gaan gewoon zelf naar huis. Straks.’

De vrienden kijken elkaar aan. Het is duidelijk dat niemand goed weet hoe ze dit moeten aanpakken.

‘Goed’, zegt Lio uiteindelijk. ‘Dan blijven jullie hier maar hangen. Maar kunnen jullie dan even aan de kant? We willen een spel spelen.’

Opnieuw glimlacht het jongetje op de kruk.

‘Zeker. Maar eerst het codewoord.’

Oscar grinnikt opnieuw bij het zien van Lio’s geërgerde blik en fluistert haar iets in het oor.

Lio zucht diep.

‘Willen jullie als-je-blijft aan de kant gaan, zodat wij een spel kunnen spelen?’ vraagt ze met heel veel moeite.

‘Maar natuurlijk!’ reageert het jongetje, waarop hij vrolijk van de kruk springt en zijn broertje meetrekt naar een flipperkast in de hoek.

Oscar en Sem lachen bij het zien van Lio’s verbouwereerde gezicht.

‘Tja, Lio, als je het codewoord niet gebruikt...’ smaalt Sem, maar hij zwijgt als hij ziet dat zijn opmerking niet goed landt.

‘Snotjongens zijn het, ja’, reageert Lio nors, maar aan haar mondhoeken kan Sem zien dat ook zij de twee jongetjes wel grappig vond. Het kind had gelijk natuurlijk, ze had gewoon vriendelijker moeten vragen om plaats te maken.

‘Ik vraag me af of Idriss die twee jongetjes kent’, zegt Sem met een frons op zijn gezicht. ‘Ik heb ze hier nog nooit gezien. Ik vraag het hem straks even.’

Een minuut later is hij dat voornemen al vergeten, omdat Lio het spel heeft opgestart en Oscar dichterbij heeft getrokken. De vrienden kijken met z’n allen enthousiast naar het scorebord, waar Oscars highscore helemaal bovenaan staat te blinken.

*

Oscar heeft echter in de gaten dat Raoul afgeleid is, dat zijn liefje met een bezorgde blik naar de twee broertjes blijft kijken. En terwijl Lio aan het spel begint, neemt Oscar Raouls hand in de zijne.

‘Ben je oké?’ vraagt hij, maar Raoul reageert amper.

‘Ik breng die kinderen naar huis,’ zegt Raoul ineens, en hij trekt zijn hand weg. ‘Die zijn echt te jong om hier zo alleen te zijn.’

Verbaasd wil Oscar zijn liefde tegenhouden, maar die glipt al van hem weg en loopt naar de broertjes toe.

‘Wat is hij van plan?’ vraagt Sem, die nu ook opmerkt dat er iets aan de hand is.

‘Hij wil die kinderen naar huis brengen,’ zegt Oscar aarzelend. ‘Ik weet niet goed waarom precies. ’t Lijkt mij wat ongepast...’

Vanaf een afstand ziet hij hoe Raoul met de jongetjes praat, hoe het kleinste jongetje knikt en zijn handje in Raouls hand legt. Het oudere jongetje, dat daarnet nog wat arrogant op de kruk zat, doet uiteindelijk hetzelfde aan Raouls andere zijde, en samen lopen ze richting de uitgang.

‘Wacht!’ roept Oscar. ‘Ik ga met je mee!’

Even lijkt Raoul te aarzelen, maar dan knikt hij.

‘Zo terug!’ roept Oscar nog naar de anderen, maar het is enkel Sem die naar hem zwaait. Lio gaat te veel op in het Pacman-spel en Vic zit elders met zijn gedachten.

Samen met de twee broertjes, die Raouls handen niet meer lijken te willen loslaten, loopt Oscar naar buiten, waar het gelukkig is opgehouden met regenen.

Oscar kijkt vragend naar Raoul, maar die heeft alleen maar aandacht voor de jongetjes. Die vertellen intussen dat hun ouders vaak en lang moeten werken, dat hun mama en papa dan ’s avonds moe in de zetel liggen. Meestal spelen ze dan samen op hun kamer, computerspelletjes en zo, maar nu

zijn ze dus naar buiten geglipt en waarschijnlijk hebben hun ouders dat niet gemerkt.

Met grote ogen kijkt Raoul naar Oscar.

‘Jullie ouders weten dus helemaal niet dat jullie in het lunapark waren?’ vraagt Raoul.

Het kleinste jongetje schudt zijn hoofd.

‘Zijn jullie boos?’

‘Natuurlijk niet,’ reageert Raoul meteen. ‘Maar ik denk dat jullie mama en papa ongerust zullen zijn als ze merken dat jullie niet thuis zijn.’

De jongetjes kijken even naar elkaar, waarop het oudste zegt dat ze al vaker het huis uit zijn gegaan, en dat hun ouders dat nooit merken.

Raoul slikt duidelijk een krop in zijn keel weg.

‘En vinden jullie het dan wel oké dat we jullie naar huis brengen?’ vraagt Raoul voorzichtig.

‘Ja hoor,’ zegt het kleinste jongetje. ‘Ik vind het soms wat eng als het donker wordt.’

‘Maar ik ben toch altijd bij jou?’ reageert zijn grote broertje heel dapper.

‘Ja, maar dan nog ben ik soms bang...’

Bij het huis aangekomen vraagt Raoul of Oscar zich even afzijdig wil houden.

Verbaasd vraagt Oscar waarom precies, maar aan Raouls vastberaden blik is duidelijk te zien dat hij dit alleen wil doen, dus keert Oscar op zijn stappen terug, loopt weer naar het begin van de straat en blijft daar wachten.

*

Van een afstand ziet Oscar hoe de voordeur van het huis opengaat, hoe de straal licht vanuit de hal op Raoul en de twee jongetjes valt, hoe de kinderen naar binnen rennen, en hoe Raoul een poosje blijft praten met de man of vrouw die in de deuropening staat.

Oscar kan niet horen wat er wordt gezegd, maar hij ziet wel hoe Raoul heel rustig praat, en hij voelt een zekere trots over zich heen komen. Dat is zijn liefde daar, de jongen die twee kleine kinderen naar huis heeft gebracht, als een held.

Na een poosje komt Raoul weer zijn kant uitgelopen en Oscar ziet aan Raouls gezicht dat hij beter niet al te veel vragen stelt.

‘Zijn de jongens in orde?’ vraagt Oscar alleen maar.

‘Hun ouders hadden inderdaad niet door dat ze weg waren’, zegt Raoul zacht. ‘Gek toch, dat er mensen zijn die niet op hun kinderen letten...’

Terwijl ze naast elkaar lopen, kijkt Oscar Raoul van opzij aan, en slaat uiteindelijk een arm om hem heen.

‘Ben jij oké?’ vraagt Oscar.

‘Ik denk het...’ antwoordt Raoul aarzelend.

‘En thuis?’

Raoul haalt zijn schouders op en zwijgt.

Hij blijft zich in stilte hullen tot ze terug bij de Izzy Dizzy zijn, waar Sem, Lio en Vic net buitenkomen en Lio gillend op Oscar afstormt.

‘Ik heb je record verbroken! Ik heb je record verbroken!’

Lio danst zo vrolijk om Oscar en Raoul heen dat iedereen

de broertjes en de situatie in het lunapark vergeet. Zelfs Raoul lijkt te ontdooien en lacht om de gekke sprongen van Lio.

Enkele seconden later komt de regen opnieuw met bakken uit de hemel en roept Oscar heel luid: 'Ik wil zomer! En zon!'